

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

-10-

Κι αλήθεια, Κωστή μου, ντροπόμουνε και ντρέπονμαι ακόμη για τὸ κάμωμά τους. Θύμωσε ὁ θεὸς τρυμερὰ, φώναξε, μάλιστα ἔβρισε, καὶ νὰ μὴ διήϊ τοιο πράγμα δέγτερη φορὰ κι ἄλλα πολλὰ πὺν περιττὸ νὰ τὰ καταγράψω καὶ πὺν τὰ σιχαίνουμαι κιόλας. "Ὅσο μῆλ' οὖς, ἦνυχ' ἐγὼ καὶ βουβή. Στὸ τέλος ἔφυγε. Ἀχ! "Ἐφυγε! Κωστή μου, Κωστή, ἀγῆσε μερικὲς μέρες νὰ περάσουνε καὶ βλέπουμε. Ἄν ἡ μάννα μου ἔλεγε τίποτα, θὰ τῆς ἀπαντοῦσα πὺς τὸ γράμμα εἶτανε ἀσήμαντο καὶ πὺς τῶριξα μάλιστα μαζί με τὸν πλῖκα. Τοῦ θεοῦ Δημητράκη δὲν ἔχω λόγο νὰ τοῦ δώσω.

"Ἄς τὰ ξεχάσουμε ἀφτά, ἐὼν ἀγάπη μου. "Ἐνα κέρδι' οὐλαχίσι, πὺν ὕστερις ἀπὸ κείνα πὺν μοῦ εἶπε, δὲ θὰ πατήσω οἷτι τους πιά καὶ θὰ διήϊ. Θὰ κλειδωθῶ πὺν σφιγτὰ παρὰ πρῶτα. Θὰ σοῦ γράψω, θὰ σοῦ γράψω ἐσένα μου ὅλη τὴ μέρα, λατρεῖα μου καὶ ζωὴ μου, Κωστή. Νὰ καταλάβῃς ὅμως πὺς ἂν τέχῃ καὶ μωριστοῦνε τίποτα, θὰ κάμουνε τὰ δύνατα δύνατα γιὰ νὰ μὴν μπορῶ νὰ σοῦ στέλνω τὰ γράμματά μου, κ' εἶτοι πρέπει νὰ στερηθῶ τὰ δικὰ σου. Τοὺς ταχυδρόμους, τοὺς ἐπάλληλους εἶναι ἄξιοι νὰλλάξουνε, νὰ βάλουνε δικούς τους.

"Ἐγὼ θέλω, κάθε στιγμὴ, κάθε ὥρα, καὶ οὐ νὰ μοῦ γράψῃς, ἀκούς; κι ὅς μὴ μοῦ στέλνῃς τὰ γράμματά σου. Μοῦ τὰ στέλνεις κατόπι ὅλα μαζί, μ' ἕναν κόπο. Κωστή, Κωστή, κοίταξε νὰ μὴ με ξεχάσῃς. νὰ μὴ μ' ἀγαπᾷς λιγώτερο τώρα πὺν δὲ θὰ τὸ ξαίρω, πὺν δὲ θὰ μοῦ ἔρχονται τὰ γράμματά σου ταχτικά. Κοίταξε, γιατί θὰ τὸ συλλογιόμ' αὐ καὶ θὰ πονῶ.

Μὰ ὅχι, ὅχι! τὸ ξαίρω Κωστή μου, τὸ ξαίρω τί τρυμερὰ καὶ οὐ θὰ πονῇς καὶ θὰ δέρεσαι. Ἀφτὸ με χαντακῶνει καὶ πῶς νὰ τρελαθῶ. Ἀχ! δὸς σοῦ ἔγραφε τὸ τελέγραμμά μου ἐκεῖνο, τὸ δάσανό σου με δασάνει. Τί, τί θὰ κάμῃς, πὺν δὲ θὰ μπορῇς κάθε ὥρα πᾶρχειαι νὰ μοῦ λὲς πὺς μ' ἀγαπᾷς; Παιδάκι μου κακόμοιρο, ἐγὼ, ἐγὼ μόνῃ ὅλα τὰ φταῖω. Νὰ μοῦ εἶτανε βολεῖτό, μιὰ σιμοῦλα τουλάχιστο, νὰ σὲ χαδέρω, σὰ μωρό μου νὰ σὲ πιάσω καὶ νὰ σὲ φιλήσω, στὰ χέρια μου νὰ σὲ πάρω, φῶς μου γλυκό, νὰ ἡσυχάζῃς! Θὰ ἡσυχάζῃς, καλέ μου, στῆς Μύρω; σου τὴν ἀγκαλιά. Μὴ σὲ μέλλῃ! Θὰ τὸ νιώθω ἀπὸ μέσα τὴν ἴδια, τὸ πόσο δέρεσαι καὶ τὸ πόσο πονεῖς. Τὴ φωνή σου, ἀπὸ μακριά, τὰ γιὰτὰ μου θὰ τὴν ἀκούουνε. Νὰ με θυμᾶσαι, νὰ τὸ ξαίρω οἶγουρα καὶ νὰ ξεσταίνουμαι, πὺν θὰ κρυώνω δίχως τὰ γράμματά σου. Μὴν τὸ ξεχνᾷς νὰ μοῦ λὲς τὴν ἀγάπη σου, ἀπαράλλαχτα σὰ νὰ μοῦ ἔγραφες σιδήθ' αὐ. σὰ μοῦ τὴ λὲς καὶ τώρα. Φώναζέ το, φώναζέ το πὺς μ' ἀγαπᾷς, τὸ θέλω, σοῦ τὸ ζητῶ φώναζέ το καὶ θὰ τὸ νιώθω πὺς μ' ἀγαπᾷς — ὅπως καὶ γὼ σ' ἀγαπῶ.

"Ἡ ὥρα τρεῖς καὶ σαράντα πέντε τὰ πόγεμα. — Κωστή μου, τί βγάμεις; Ἀλήθεια πὺς ἔπρεπε κιόλας νὰ τὸ προσμένω ἀπὸ σένα καὶ μέσα μου καὶ μοῦ κρυφομνηνοῦς πὺς ἡ μέρα δὲ θὰ περάσῃ εἶτοι, δίχως νὰ συνῆθῃ καὶ. "Ἐφριξα, Κωστή μου, τρώμαξα, δια μὺ φέρεται τὸ τελέγραμμά σου, πὺν κόνεψα νὰ πέ-

σω κι ἀναγκάστηκα νὰ βασταχῶ σὲ μιὰ καρέκλα. Μὴ, μὴ, μὴ, γιὰ τόρομα! Μὴ, σὲ παρακαλῶ. Τὸ χαμό μας γυρέβεις.

"Ἀκουσε γιὰ νὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγὼ τέτοιο πράγμα, γιὰ νὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγὼ πὺς δὲν πρέπει νὰ μοῦ γράψῃς, πὺν τὰ γράμματά σου εἶναι ἡ ζωὴ μου, πιστεβέ με πὺς ἔχω τοὺς λόγους μου, πὺς ἀλλιῶς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ἀχ! καὶ γὼ πὺν σ' ἀδικούσα, καὶ γὼ πὺν σοῦ ἔλεγα πὺς τώρα πὺν δὲ θὰ μοῦ γράψῃς, δὲ θὰ με θυμᾶσαι πιά! "Ἐὼν ὥριμους καὶ τὰ σου ἄξαγ' αὐ πὺν μοῦ λὲς, ὅχι μόνο πὺς θὰ μοῦ γράψῃς, μὰ πὺς καὶ θὰ τρέχῃ καὶ πὺς τώρα θὲς καὶ νάρθῃς!

... Ἀχ! γονατισμένη μου σὲ παρακαλῶ, μὴ, νὰ μὴν τὸ βάλῃς με τὸ νοῦ σου, Κωστή. "Ἀκουσε, Κωστή μου, ἐδῶ δὲ χρειάζονται πολλὰ λόγια· στὴ θέση ὅπου βρισκόμεθα, ὕστερις ἀπ' αὐτὴ πὺν ἀπολυθῶνε, νάρθῃς, με σκοτώνεις. Καὶ σοῦ τὸ λέω με τὰ σωστά μου, καὶ ξγνάξω καὶ τὰ λόγια πὺν σοῦ λέω. Μὰ, κακόμοιρέ μου ἐοῦ, μήτε τὸ ἐποφράζῃς τὸ τί πόφερα, τὸ τί χρειάστηκε νὰ σοφιστῶ, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σοῦ θυάλω καὶ δέγτερο τελέγραμμά! Κωστή, Κωστή, πὺς μ' ἀγαπᾷς! Τώρα πὺν μοῦ τὴν ἔδωσες τὴ χαρὰ μου ἀγῆ, τώρα πὺν ἴδασθα τὸ τελέγραμμά σου, μὴ σὲ μέλλῃ, δὲν παραπονοῦμαι πιά. Τὸ ξαίρω, τὸ βλέπω θεοφάνερα πὺς μ' ἀγαπᾷς. Κ' εἶτοι τίποτα πιά δὲ συνορῶνται, τρέλα μου ἐὼν καὶ πυρκαγιά μου. Μὰ σοῦ τὸ ξαναλέω· ἀδύνατο νὰ κάμουνε ἀλλιῶς, καὶ πιστεβέ με, πὺν σοῦ τὸ φωνάζω· ὅς περάσουνε μερικὲς μέρες κι ἀμέσως σοῦ μινῶ. Ζωὴ μου μοναδική, Κωστή, πὺς δὲν τὸ κατάλαβες, πὺς πρώτη μου ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ τελεγραφήσω, ἅμα μπορέσουμε νὰ ξαναρχίσουμε τὰ γράμματά μας; "Ἐοῦ, ἐοῦ, φῶς μου, νὰ μὴν πάθῃς τίποτα. Χερότερο θάτανε γιὰ μένα, παρὰ νὰ πάθαινα ἐγὼ κι ὅς εἶναι ὅ τι μπορεῖ ἄνθρωπος νὰ φανταστῇ. "Ἐλα σήμερα νὰ κλειδωθῶμε μαζί, ἔλα σιγὰ σιγὰ νὰ κουνετιάσουμα. Ἀχ! ἔλα νὰ σοῦ δώσω τὰ φιλιὰ μου. ἔλα τὰ δικὰ μου νὰ τὰ πάρῃς, ἀπὸ τὰ χεῖλιά μου πὺν σὲ προσμένουνε, με τὰ χεῖλιά σου τὰ γαπημένα.

"Ἡ ὥρα δεκάμισι τὸ βράδι. — Κωστή μου, νὰ ἡξαιρες τί μέρες πὺν περῶν, τί μέρες, μὰ καὶ τί νύχτες! Ἀχ! οἱ νύχτες εἶναι τρυμερὰ· σιδήθ' αὐ θὰ με κάμουνε νὰ τρελαθῶ. Δὲν μπορῶ πιά μου καὶ θὰ ἡθελα νὰ πεθάνω. Εἶναι ὥρες, βλέπεις, ὅπου μοῦ καταντᾷ πανιάπαι ἀδύνατο νὰ συλλογιόμ' οἷτις ἄλλο στὸν κόσμο, παρὰ τὸ θάνατο μονάχα, ὥρες ὅπου τὰλημονῶ πιά ὅλα, καὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ ἔργο μας τὸ ἱερὸ καὶ τὴν ἰδέα καὶ τὴ νίκη, ὅλα, σοῦ λέω, γιατί δὲ μ' ἀφίνει πιά ἡ ἀγάπη μου ἡ ἀπελπιόμένη, μήτε ἡ λαχτάρα μου δὲ μ' ἀφίνει, ἄλλο τίποτα νὰ βάλω με τὸ νοῦ μου. Τί νὰ σοῦ πῶ; ἄνθρωπος στὴ γῆς δὲν ὑπάρχει πὺν νάχῃ τὴ δύναμη μέσα του νὰ βαστάξῃ, με τὰ δάσανα πὺν τραβῶ, με τὸ μαρτύριο τὸ δικό μου. Καὶ σοῦ τὸρῶνται, φίλε, πολλὲς φορές τὸ στοχάστηκα καὶ τὸ στοχάζομαι καὶ σήμερις ἀκόμη, πὺς ἴσως θὰ εἶτανε κάλλια νὰ σ' ἀφίνα καὶ νὰ μ' ἐπαινε ὁ Χάρος.

Σοῦ τὸ θεβαιῶνω, καημένη μου Κωστή, πὼς γελίεσαι θέβαιω πὼς ἐγὼ, ἐγὼ εἰμαι ποῦ σοῦ κατατώραξα τὴ ζωὴ σου, ποῦ σοῦ τὴν ξολοθρέβω· γιὰ μένα καὶ ξαιτίας μου πάνε τῶρα χαμένες, κουρελλιασμένες ὅλες οἱ δύστυχές σου οἱ μέρες. Τέτοια εἶναι τὰ πράματα, νὰ τὸ ξαίρης, καὶ περιττὸ νὰ φανταζοῦμαστε πὼς δὲν εἶναι ὅπως εἶναι καὶ νὰ πλέκουμε δειφάρτα χιλιάδες. Ἐγὼ πιά καὶ τὰ ὀνειράτιά μας τὰ ποχαιρέτησα. Κι ὥσπου μού ἔρχεται ζάλη καὶ φωνάζω: Τί κρῖμα! Τί κρῖμα, σὰν τὸ συλλογιόμαί πόσο καὶ πόσο σ' ἀγαπῶ, μὲ τί δύναμη, μὲ τί πυρκαγιά, μὲ τί ἀθάνατη φλόγα, μὲ τόση ἀφοσίωση, μὲ τόση ψυχὴ, ποῦ τίποτα ποῦ νὰ μοιάξῃ μὲ τὴν καρδιά μου, δὲ γίνεται νὰ φάνηκε ποτέ — κι ὅμως τίποτα γιὰ σένα δὲν μπορῶ — καὶ σὲ σκοτώνω!

Ἀχ! φίλε μου, φίλε μου, ἤθελα νὰ εἰσуне σιμά μου, γιὰ νὰ μοῦ πιάσῃς μὲ τὰ χεράκια σου τὸ κεφάλι μου, γιὰ νὰ μοῦ ἀποτιῇς ἀπὸ τὰ μάτια μου, ἀπὸ τὰ δάκρυά μου, τὰ δάκρυα, γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃς μιὰ σταλιά. Πῶς, ναί, πὼς θέλεις νὰ μοῦ εἶναι δυνατό νὰ ζήσω δίχως ἐσένα, μὲ τὴν ἀγάπην ποῦ σοῦ ἔχω; Πολλή, σοῦ λέω, εἶναι πάρα πολλή. Θάνατο φέρνει ἀγάπην τέτοια. Δὲν μπορῶ δίχως ἐσένα, καὶ τὸ κάτω κάτω ἀπὸ εἶναι τὸ κακὸ μας, ὅσο κι ἂν τὸ συλλογιῇς, πὼς μαζί νὰ ζήσουμε μήτε σήμερον γίνεται μήτε θὰ γίνῃ ποτέ μας.

Πάρε με σὺ γάτατά σου ἀπάνω, λατρεμένη μου, ἄφησέ με νὰ ριχθῶ σὸ λαιμό σου, νὰ σ' ἀγκαλιάσω, ἄφησέ με σὸ στήθος σου νὰ κουμπήσω τὸ κεφάλι μου καὶ κουρασμένο. Ἀφησέ με νὰ σοῦ τὸ πῶ πιά πόσο σ' ἀγαπῶ. Πειθαίνομαι γιὰ τὴν ἀγάπην σου, Κωστή μου, σοῦ τὴν κερκίζομαι καὶ δὲν μπορῶ ποτέ μου νὰ τὸ κατορθώσω νὰ σοῦ τὸ πῶ κατὰ πῶς τὸ θέλω καὶ κατὰ πῶς εἶναι, δὲν τὸ κατορθώνω νὰ σοῦ δεῖξω τὴν ἀγάπην μου, γιὰ νὰ τὴν ξαίρης, καὶ πονῶ ποῦ δὲν τὸ κατορθώνω κι ὁ πόνος μου ἀνάποδα μοῦ τὴν κάνει τὴν ψυχὴ μου.

Κωστή, φίλε μου καημένη, φῶς μου γλυκὸ ἐοῦ, ἁμαρτία εἶναι, εἶναι φρίκη νὰ σοῦ τὰ λέω ἀπὸ τὰ, νὰ σ' ἀπελπίζω μὲ τὴν ἀπελπισία μου ὅλο ἐνα. Τὸ ξαίρω, τὸ νιώθω κι ἀπελπίζομαι ἀκόμη περισσότερο. Ἐπρεπε νὰ προσπαθοῦσα νὰ σοῦ δώσω θάρρος, ἀπὸ τὸ χέρι νὰ σὲ θαστῶ, γιὰ νὰ θαδίζῃς πὺδ ἔφκοιλα τὸ δρόμο σου τὸ μεγάλο. Μὰ γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, πὼς νὰ κάμω σὴν κατάσταση ὅπου βρίσκομαι; Στὰ ἐξέλεσνά μου τὰ κατάντια! Σ' ἀγαπῶ πάρα πολὶ, πάρα πολὶ σὲ θέλω. Ἀχ! ἀγαπημένη μου, νὰ σὲ εἶχα, θὰ εἶχα δύναμη καὶ θὰ εἶχα θάρρος. Μὰ δὲ σ' ἔχω, κι ὅλη μου ἡ ζωὴ ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ φωνὴ λαχτάρας, παρὰ κλάμα πατιστεινό. Κ' εἶσι θὰ εἶναι πάντα, Κωστή μου, τὰκούς; Ὁχι! Ὁχι! Κ' ἡ μάνα σου ἡ χρυσὴ νὰ τὸ ἤθελε τῶρα, δὲ γίνεται πιά ποῦ δὲ γίνεται. Ὅπως κατάντησαν τὰ πράματα σὺ μέρα, τοῦ κάκον! Ἀχ, τὸ ξαίρεις, τὸ θυμῶσαι τί σοῦ εἶπα γιὰ τὴ μητέρα. Καὶ τὴν κατὰ τῆς ἀκόμα νὰ μὴ μοῦ δώσῃ, τὸ ἴδιο. Δὲν μπορῶ νὰ τὴ σκοτώσω, νὰ τῷχω ἐγὼ τὸ κρῖμα. Κωστή, θὰ εἶτανε σὰ νὰ σκοτωνόμαστε ἀπαιτοὶ μας, σὰ νὰ σκοτώνουμε τὴν ἀγάπην μας τὴν ἴδια.

Φίλε, φίλε, φίλε μου, ἐοῦ, μιὰ σιμούλα, μιὰ μονάχα, θὰ τὸ ποθεῖς — καὶ μὲ τί πόθο ἀπόψε! — νὰ νιώσω σὸ χέλι μου τὸ χέλι σου, μὲ τί πόθο νὰ κόβω τὴ φωνὴ σου τὴν ἀγαπημένην, νὰ διῶ τὰ μάτια σου!

Ἀχ! σόπα, σόπα, Κωστή, καὶ μὴν παραπονιέσαι. Σόπα καὶ μὴ μὲ σκοτώνῃς, μὴ μοῦ λὲς γιὰτὶ δὲν ἔρχομαι, γιὰτὶ δὲ γέβγω ἀπὸ δῶ. Μὰ δὲν τὸ νιώθεις, καημένη, πὼς σ' ἀγαπῶ καθὼς καὶ σὺ μ' ἀγαπᾷς, πὼς ὅπως μὲ θέλεις σὲ θέλω, κι ὅπως ποτεῖς πονῶ καὶ γώ; Κωστή, ἀγαπιόμαστε κ' οἱ δύο μας γιγαντινία, καὶ τῷχω σὸ τοῦ μου ριζωμένο πὼς θὰ μᾶς φάῃ καὶ τοὺς δύο ἡ ἀγάπην μας ἀφτῇ.

Μὰ πές μου, γιὰ τὸνομα, τὸ ξαίρεις πὼς δὲ φαντάστηκα ποτέ μου, ποτέ μου δὲν ὑπομείστηκα καὶ δὲν ὀνειρέφτηκα ποτέ μου πὼς μπορούσε σ' ἀνθρώπινον στήθος νὰ ὑπάρξῃ τέτοια πυρκαγιά; Φίλε μου ἐοῦ, πρᾶμα φρικτὸ εἶναι καὶ οὐράνιο συνάμα, τέτοιο αἰσθημα, τόσο μεγάλο. Ναί, οὐράνιο, καρεῖς ἄισι νά'ρα· πᾶ, εἶσι νάγαπιέται καὶ νὰ τὸ νιώθῃ, πὼς ψέματα, ὄνειρο δὲν εἶναι. Ὑστερὶς ἀπὸ τόση ἀγάπην, μοῦ φαίνεται, βλέπεις, πὼς ἄλλο δὲν ἔχει παρὰ θάνατο.

Ἀχ! τὴν ἀπέραντη, ἀχ! τὴν ἀπόδοθῃ, ἀχ! τὴν ἀνέριαν, τὴν τρελὴν μας τὴν ἀγάπην, τῆς ἀγάπης μας τὴν φωτοιομοσίαν, ποῖς λὲς πρὶν ἀπὸ μᾶς νὰ τὴ γνωρίσῃς, ποῖς λὲς κατόπι μας νὰ τὴ γνωρίσῃ; Ποιοί, καὶ θέλω νὰ μοῦ πῇς τοὺς πὺδ ἐρωτευμένους, τοὺς πὺδ ἐρωτοφλογισμένους, τοὺς πὺδ παθιασμένους ἀπ' ὅλους, ποιοὶ ἀγαπηθήκανε ποτές ὅπως ἀγαπιόμαστε; Καὶ τὸν πόνο μας καὶ τὴ λαχτάρα μας καὶ τὰ δάκρυα τῆς ἀπελπισίας μας τὰ πελώρια, ποῖς λὲς ποτές νὰ τὰ γνώρισῃς σὰν καὶ μᾶς; Κωστή, Κωστή μου, ἀγάπην μου, ἐοῦ ποῦ μονάχος ἔχεις τὴν καρδιά μου τὴν παρθένα, ἐοῦ ποῦ χάρηκες μονάχος ὅλο τῆς τὸ φῶς, ὅλη τῆς τὴ φλόγα, — ὅχι! τί λόγια νὰ θρῶ γιὰ νὰ σοῦ τὸ πῶ τὸ πάθος μου ὅλο; Δὲν ἔχει λόγια, δὲν ἔχει, σοῦ λέω. Καὶ τί λόγια ἐοῦ ὁ ἴδιος θὰ νὰ μοῦ ἔβρῃς γιὰ νὰ μοῦ πῇς τὴν ἀγάπην σου, γιὰ νὰ τὴν ἐχορίσω τὴν ἀγάπην σου ἀφτῇ ποῦ ποτέ τῆς, ὅση κι ἂν εἶναι, δὲ μοῦ φτάνει, ποῦ τὴν πεινῶ, ποῦ τὴ θέλω ἀχάλαστη, ποῦ ἀλάκαιοι τὴ θέλω καὶ ποῦ μὲ παθαίνει; Πές μοῦ, δὲν εἶναι θάνατο νάγαπᾷ κανεὶς εἶσι καὶ μήτε νὰ μπορῇ νὰ τὸ πῇ;

Φίλε, φίλε, φίλε μου ἐοῦ, φίλε μυριοπαθιασμένη μου κ' ἐρωτοδοσμένη, πές μου, δὲν τὸ πιστεύεις τάχα καὶ σὺ πὼς ἀλήθεια πὺδ ἐλθεῖν ἀπὸ τὴν τύχην τὴ δική μας, τύχην δὲν ὑπάρχει; — Ὁχι! τὰ χεῖλια σου, τὰ χεῖλια σου ἐκεῖνα ποῦ ὁ πόθος τοὺς μέρα νύχτα μὲ κυνηγᾷ, ποῦ μὲ σκοτώνει, τὰ χεῖλια σου, τὰ χεῖλια σου, τὰ θέλω. Θέλω νὰ αἰψώνω ποῦ κανέναν πιά νὰ μὴν μπορῇ νὰ μᾶς χωρίσῃ. Ἀγάπην μου, γιὰ σένα μου πεθαίνω. Ἀχ! τὸ νιώθω. Κωστή, πὼς κάθε μέρα περισσότερο πεθαίνω καὶ πάω, σὲ θεβαιῶνω.

Ἐχω ἓνα σωρὸν πράματα νὰ σοῦ πῶ, ἀπόψε, καὶ δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ καὶ τοῦ κάκον. Πάρα πολὶ σ' ἀγαπῶ καὶ δὲν εἶμαι καλὴ ἄλλο τίποτα νὰ σοῦ πῶ. Ἐχουμε καινούργια πάλε σήμερον. Ὁ Θεὸς, τὰ πόγνεμα, μεγάλες κονθέντες μὲ τὴ μάνα, κλειδωθήκανε πάλιστα, κάτω, σὴν τοσπεζαῖα. Νὰ τὰ ἤξαιρες δὲ! Σοῦ τὰ γράφω ἄδριο. Ἀπόψε δὲν μπορῶ. Ἀγάπην πλημύρα μοῦ περεγύνει τὴν ψυχὴν, γιὰ τὴν ἀνάπην μας μονάχα ξαίρω νὰ σοῦ μιλήσω. Καὶ τί μᾶς μέλλει γιὰ δὲ τὰ ἄλλα, Κωστή, κι δὲ τὰ ἄλλα τί μᾶς εἶναι, φῶς μου, καὶ τί νὰ μᾶς εἶναι οἱ ἄλλοι μᾶς οἱ καημοὶ μπροστὰ σὸν δούγκοιτο, σὸν ἀλάλητο τῆς τύχης μας τὸν καημό; Ἀγαπιόμαστε, καὶ μὲ τί ἀνάπην. Θέ μου παρτοδύναμε! κι ὥσπου ποτέ μας δὲ θὰ σ' ἔχω καὶ δὲ θὰ σ' ἔχῃς. Τὸ κακὸ νάγιαρε-φο, τὸ δειλὸ κακὸ, εἶναι ἀφτῷ. Ἐπρεπε νὰ εἶ-

μουνε, Κωστή μου, γυναίκα σου, κι όμως δε θά παρ-
θούμε. Νάτης ή δυστυχία μας δλη. 'Αχ ! ἄς κλαίμε,
ὡς κλαίμε, γιατί ποτέ μας δε θά χύσουμε ἄρκετά
δάκρυα γιά ἓνα δυστύχημα τόσο.

Πάω νά πλαγιάσω, πάω νά διαβάσω ἀκόμη μιὰ
φορά τὰ γαπημένο, τὸ λατρεμένο μου τὸ γράμμα σου.
"Οι κι ἂν τύχη, ἄχ ! τουλάχιστο θά τὴ χάρηκα τὴν
παρουράνια χαρά πὸν μ' ἀγαπᾷς με τὴν ἴδια τὴν ἀ-
φάνταστη δύναμη πὸν καί γὼν ὁ ἀγαπᾷ, πὸν εἶναι
οἱ καρδιές μας ταίρι καὶ ταίρι. Ἀργὰ εἶναι, καὶ μό-
λις μοῦ ἀπόμεινε κουράγιο γιά γράψιμο, πὸν κάθε
τόσο ἀναγκάζομαι καὶ σταματῶ. κάθε λέξη πὸν σοῦ
δῶζω, στέκονται μιὰ στιγμή, καὶ νιώθω πὼς λιώνω
καὶ πάω. 'Η ἀγάπη σου, ἡ ἀγάπη μου γιά σένα εἶναι
πὸν μ' ἀπολιώνει καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ξεψυχοῦ.
Γιατί, γιατί νάργῃ ὁ θάνατος καὶ τόσο ; 'Εγκολο
δὲν εἶναι μήτε καὶ νά πεθάνῃ κανείς !

Πάω νά πάω μαζί μου, στήν καμερούλα μας, τὴ
φωτογραφία σου τὴ χρυσή ! Θά τὴ φιλήσω, ἀπαράλ-
λαχτα ὅπως θά ἤθελα νά σὲ φιλήσω καὶ σένα τὸν ἴ-
διο. Ξεφρενιασμένα. 'Οχ ! Κωστή μου, ἔλα νά σοῦ
δώσω τὰ φιλιὰ μου τὰ πιὸ τρελά. Κωστή, τὸ σόμα
σου ἀπὸν γευθῶ, μέσα του νά πιῶ τὴν ἀγάπη σου
ἅλη κι ἅλη σου τὴ ζωή. Δός μου τα, δόστα, Κωστή,
τὰ φιλιὰ σου. Τὴν ψυχὴ σου θίξω με τὴν ἀνάσα σου
μαζί σὲ σόμα μου μέσα νά μοῦ τὴν ἀποπεράσω,
γιατί δική μου εἶναι πιά ἡ ψυχὴ σου καὶ τὴ θέλω,
καὶ σὰ σπλάχνα μου μέσα θέλω γιά πάντα νά τὴ νιώ-
θω. 'Αχ ! δὲν μπορῶ νὰ φέρω τὸ χαρτί, δὲν μπορῶ
νὰ σ' ἀρῇσω. Σ' ἀγαπῶ.

Τετάρτη ἐφτάμισι τὸ πρωῒ. — Κωστή μου, ἔ-
κουσε. Ἀφοῦ σοῦ τὰ λέω ἐσένα ὅλα, δὲ θέλω νά ξε-
σκώσω σήμερις ὅσα σοῦ ἔγραψα πρὸς τὸ βράδι. Μὰ
θέλω νά τὰ ξεχάσω, θέλω νά κάμῃς σὰ νὰ μὴ σοῦ
εἶπα τίποτις ἀπ' ἄφρα πὸν διάβασες, ἀπὸ τὰ νύκτια
μου καὶ τὰ παραπὸνά μου. Εἶμαι πολὶ πιὸ ἡσυχὴ τώ-
ρα πὸν σοῦ γράφω, κ' εἶσι πρέπει χωρὶς ἄλλο νά
εἶσαι πιὸ ἡσυχὸς καὶ σὺ. Πρέπει. πρέπει καὶ πιστεψέ
με. 'Ακουε τὸ λοιπὸ. Καλὰ τὸ κατάλαβα ἐχτές καὶ
σοῦ τὸ σιμείωσα πὼς καὶ τρέχει, πὼς καὶ πάλε
μᾶς εἰσιμαῖς ὁ θεός. "Αβριο, μαθᾶβριο θά εἴμαστε
πιά καὶ κατεδασμένοι. Ἀπρίλη μήνα καὶ σὲ ξοχικό
μας ! Τί θὰ κάμω σὲ Χορεφτό, δὲν τὸ ξαίρω. "Ενα
ξαίρω, πὼς θέλουνε ἀκόμη περὸν νά μᾶς χωρί-
σουνε ἄφτοι. "Ενα ξαίρω, πὼς καλὰ ἔκωκα νά σοῦ
μηνήσω νά μὴ μοῦ γράφῃς. Κωστή μου, γιατί σὲ
Χορεφτό ἀδύνατο νά λαβαίνω γράμματα, δίχως νά
τὸ μαθαίνῃ ὅλη μας ἡ παινεμένη γειτονιά, — ὅλη μας
ἡ παρέα — καὶ πρῶτα πρῶτα θά τὸ μαθαίνουνε σὲ
σπῆτι, ἀφοῦ μᾶς τὰ φέρνει ὁ ταχυδρόμος ἀπὸ τὴ Ζα-
γορά καὶ δὲν μπορῶ νά τὰ παίρνω ἀπαιτή μου στήν
πόστα.

Ἐγὼ, γιά τὰ δικὰ μου θά βρῶ τὸν τρόπο, θά δο-
λεφτῶ, μὴ σὲ μέλλῃ. Ἀφτὸ πιά δὲ θά μοῦ τὸ πάρη
κανένας, κανένας δὲ θά μ' ἐμποδίσῃ. Τὰ γράμματά
μου θέλω νά τᾶγῃς, θέλω ἐνὶ τουλάχιστο νά μὴν ἀ-
πομείνῃς δίχως γράμματα τῆς Μύρρας σου. Νὰ μὴ
μοῦ γράφῃς ὅμως ἐνὶ γιά κανένα λόγο καὶ με κανέ-
ναν τρόπο. 'Ακούς ; Γιά κανένα λόγο νά μὴν ἔρθῃς.
Νὰ μοῦ τὸρκοιτῇς ἡ ἀμέσως πεθαίνω. "Ακουσε, Κω-
στή. Ἐνὶ δὲν ἔχεις ἰδέα ὅδῳ τὸ τί γίνεται. Ὁ θεὸς
εἶναι σὰν παρὰ φρονος. "Αἴσιος νὰ κάμῃ ὅ τι μπορεῖς
ἡ δὲν μπορεῖς νά φανταστῇς. Φαίνεται πὼς ὁ δοῦλος

τοῦ τὸ εἶπε πὼς ἔπαιρνα κ' ἔδινα γράμματα στήν
πόστα. Πλερώσανε τὸ δοῦλο, σοῦ λέω. Τέτοιον ἀνθρώ-
ποι, Κωστή μου, εἶναι ἄφτοι. Κάτι ἀφθίκες πράμα-
τα, καὶ ματατουρέματα πὸν δὲν καταδέχονται καὶ
νὰ σοῦ τὰ πολυλέω. Μὰ φουγκισμένοις πιά, ἡ νὰ σὲ
σκοτώσῃ ὁ ἴδιος ἡ νὰ βάλῃ ἄνθρωπο νὰ σὲ σκοτώσῃ.

'Αχ ! πιστεψέ με καὶ μὴ θαρρῇς πὼς ἡ Μύρρα
σου εἶναι δειλή, πὼς φοβάται. Φόβο γιά μένα κα-
νένας δὲν ἔχω, καθὼς κανένας καὶ οὐ δὲν ἔχεις
γιά σένα τὸν ἴδιο. Καὶ μὴν ἄχαρτα σοῦ κατέβῃ ἡ ὁ-
θῆς ἐδῶ, ἴσια ἴσια ἐπειδὴ κ' εἶναι κήρυκος, γενναῖα
μου ἐνὶ ψυχῇ. Νὰ τὸ ξαίρῃς, νὰ τὸ συλλογιστῇς. ἂν
ἔρθῃς, κι ἂν τύχῃ τίποτα, τὸ παραικρό ἂν τύχῃ. ἔ-
γὼ πιά δύναμη δὲν ἔχω, ξερῇ θάπομεινω ; ἐμένα
σκοτώνεις κ' ἔχεις ἐνὶ τὸ κοῖμα. Δὲν τὸ θέλεις, ἔ-
τσι δὲν εἶναι ; νὰ σκοτώσῃς τὴ Μύρρα σου, Κωστή
μου. Καὶ τίποτα δὲ σοῦ λέω γιά τὸ θέατρο πὸν θά
γίνῃ, γιά τὸν νόμῳ μου, πὸν χαμένο θά πάῃ. Τὸν νόμῳ
μου δὲ με πειράζει. δὲ με πειράζει ὁ κόσμος. Δὲ
θέλω μονάχα ἡ ἀγάπη μας εἶσι σὲ δοῦλο νὰ τε-
λειώσῃ.

Σὲ γνωρίζω, σὲ γνωρίζω ἐσένα, τὸ κατέχω πὼς
θὰ προτιμήσῃς σὲ θάλασσα νὰ πὰ νὰ πέσῃς, προτι-
μῶς χέρι ἀπάνω σ' ἔναν ἀπὸ τοὺς δικούς μου.
Καὶ δὲ θέλω, δὲ θέλω. Λυτήσου με, γιατί φτάνει νὰ
φανῇς καὶ γὼ πεθαίνω, ἀδύνατη μάλιστα σὰν πὸν
εἶμαι, κι ἅμα τὸ μάθω πὼς ἔρχεσαι, ἀμέσως τὸ δά-
ζω με τὸ νού μου πὼς θὰ τελειώσουνε τὰ πράματα
κακὰ. Τίποτις ἄλλο δὲ μοῦ χρειάζεται γιά νὰ διαταρ-
ρωστώ, ἡ δὲν πεθάνω τὴν ὥρα τὴν ἴδια.

Μὴ λοιπόν, Κωστή μου, μὴ, μὴν ἔρθῃς. Καὶ τί μᾶς
φελᾷ νὰ εἶσαι ὅδῳ, ἀκόμη κι ἂν τίποτα δὲν τύχῃ, ἀ-
φοῦ θά εἶναι ἀδύνατο νὰ βλεπόμεστε ; Πρέπει νὰ
κάμουμε κουράγιο. "Αφροε, ἄφροε, θά περάσῃ. Μᾶς
χρειάζεται δύναμη διπλή καὶ διπλὸ θάρρος ἀπὸ δῶ
κι ὁμπρός. Πάω σήμερις ἀπαιτή μου νὰ δώσω τὸ
γράμμα μου στήν πόστα. Μὰ τί θά γίνω τώρα δίχως
τὰ γράμματά σου ; Τί θά κάμω ; Ἀφτοι, ἄφτοι με
σκοτώνουνε, οἱ ἀνόντοι καὶ οἱ κακοί. "Οχι, νὰ μὴ
σὲ μέλλῃ, Κωστή. Μπᾶς καὶ θά εἶμαι σὲ Χορεφτό
μας, σὲ Χορεφτό ἐκεῖ ὅπου προσηλαπηθήκαμε ;
Παντοῦ μεριά ἐκεῖ θά σὲ βλέπω, παντοῦ μεριά θά
σ' ἀνταμώνω. Κωστή, Κωστή, ἄχ ! νὰ σ' ἀντάμωνα
σιτλήθει καμὰ μέρα τὸν ἴδιο ! Σῶπα, σῶπα. Γιά
νὰ σοῦ λέω γὰ πὼς δὲν πρέπει, πὼς με κανένα τρόπο
δὲν πρέπει, καὶ θά ξαίρω. Σηκώθηκα προῖ
ποῦ νὰ σοῦ γράψω, νὰ φύγῃ τὸ γράμμα. Καλὰ κοι-
μήθηκα κι ἀπορῶ πὼς τὸ κατώσθωσα. Φαίνεται πὼς
σὰν προσμένει κανείς τὸ δυστύχημα, προτιμῶ μᾶλλον
τὸ κατεβῇ, ταράζεται καὶ βασανίζεται. "Αυα κατέ-
βῃ, τὸ κάνει πιά κανείς ἀπόφαση κ' ἡσυχάζει. Τὸ ἡ-
θέλε ἡ μοῖρα μας ὡς τὸ τέλος νὰ παλέδουμε. Ποῦς
τὸ ξαίρει ; Ππορεῖ καὶ νὰ νικήσουμε. ἀφοῦ μοῦ τὸ
γράφεις ἐνὶ, ἀντρεωμένε μου, πὼς πρέπει νὰ νική-
σουμε καὶ πὼς τὸ θέλεις.

Κωστή. Κωστή μου, Κωστή, πές μου, τί, ἄχ ! τί
νὰ σοῦ δώσω ; Σήμερα, μαζὶ με τὸ γράμμα μου, θέ-
λω νὰ σοῦ δώσω τίποτις, νᾶγῃς καὶ δικό μου, καὶ
ἀπὸ τὴ Μύρρα σου. Ἀχ ! καὶ βιάζομαι κιόλας γιά
τὴν πόστα. Τί νὰ συλλογιστῶ ;

'Αχ ! τύχη μου καὶ χαρά μου ! Νά σου το, νά !
Θυμάσαι τὸ τριαντάφυλλο πὸν σοῦ ἔδωσα μιὰ μέρα,
τὸ κίτρινο ἐκεῖνο ; Κόπτησα τότε ἓνα φύλλο γιά
μένα, γιά νὰ θαρῶ καὶ γὼ με δάφνο, νᾶχω τὸ ἴδιο

στο μνήμα μου μέσα. Σου τὸ δίνω, γιὰ τὰ σου δέξω
πὼς θέλω νὰ ζήσω. Νὰ μοῦ τὸ στείλῃς πίσω κατό-
πι, σὺν ξαναρχίσουμε πάλι τὰ γραμματά μας. Πάρτο,
πᾶρτο, Κωστή. Μὲ τὸ γέλιο τοῦ τριανταφυλλιοῦ, μὲ
τὸ θρησκό μου τὸ στερνό, σου δίνω, Κωστή μου, ὅ-
λη μου τὴν ψυχὴ, τὴ ζωὴ μου ὅλη, σου δίνω, νὰ τὴν
ἀπορροφήξῃς, νὰ τὴν ἀπορροφήξῃς, μὲ τὸ τριαντάφυλ-
λο μαζὶ, ὅλη σου τὴ

Μύρρω»

ΕΙΚΟΣΤΟ ΕΝΝΑΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Τρίτη, ὥρα τρεῖς ἡμισὶ τὰπόμεμα.

Τί μέρα ἐλεεινὴ πὺν πέρασα, Κωστή μου, ἐχτές!
Τί μέρα διέθρη! Τὸ εἶδες κιάλας πὼς πόλιν μπό-
ρεσα νὰ σοῦ γράψω δυὸ λόγια. Εἴμουνε τόσο, μὰ τό-
σο ἀδύναμη, πὺν ἔμεινα πλαγιασμένη ὅλη τὴν ὥρα,
καὶ περνοῦσα πότες ἀπὸ τὸ κρεβάτι σὴν πολυθρόνα,
πότες ἀπὸ τὴν πολυθρόνα σὸ κρεβάτι, νὰ ξαπλωθῶ.
Καὶ μ' ὅλη τάφρα, εἴμουνε πάλι πρὸς τὸ θρόνο τόσο
κουρασμένη, πὺν μοῦ ποροῦσε νανοῖξω τὸ στόμα, νὰ
πῶ μιὰ λέξη. Καὶ σήμερις ἀκόμη πλαγιασμένη σου
γράφω. Μὰ τί πειράζει, ὡς μου, ἀφοῦ τουλάχιστο
μπορῶ καὶ σοῦ γράψω. — Ἐχτές, σὶς ἐξήμισι, ἐ-
γὼ τὰ, ἦρθε τὸ ψυχοπαῖδι μου τὸ καημένο καὶ μοῦ ἔ-
καμε καλὸ τὸ κοριτσάκι. Τὸ εἶχα ξεχάσει. Τύχη μας
νὰ τὸ βρῶ καὶ δάφτο ἐδῶν, τὸ γιωχό, νὰ μοῦ πη-
γαῖνι τὰ γραμματά μου ἀπάνω, σὶς χώρα. Γι' ἀπότη-
ρε πιά. εἰμαι ἡσυχῇ. Τὴ σκοτώνεις, μὰ τὸ γράμμα
πὺν τὴς ἔδωσα, χίλιοι νομάτοι δὲν τὴς τὸ παίρνουνε.
Κ, ἔτοι, μὲ τὸ παιδί, σου ἔπειλα καὶ τὸ τῆλεγραμμά
μου, πὺν θὰ τῶλαβες πιά. Κατάλαβα τί σκοποὺς ἔ-
χεις πάλι, ἀπὸ τὸ γράμμα πὺν ἔδωλες τὸ φίλο σου τὸ
Μίμη νὰ μοῦ γράψῃ, (ἄμα ἔγραψε ὅπως ἐδῶ γράψι-
μα, ναί, ἄμα εἶδανε ξένη σιάμπρα καὶ ἄς μὴν εἶτανε
ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ξαναρχίσανε οἱ κουθέντες καὶ ὁ θεὸς
μὲ τὴν Ἑλέγκω κορυφολοῦσανε σὶς γωνιές).

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΔΙΑΛΕΞΗ

Τὴν περασμένη Παρασκευὴ ὁ κ. Βάρναλης, σὸ
σαλόνι τοῦ Ἐκπ. Ὁμίλου μίλησε, ἔχοντας θέμα τὴν
Τέχνην σὸ Σκολεῖο.

Εἶναι γνωστὸ τὸ ἐπαναστατικὸ πνεῦμα τοῦ Βάρ-
ναλη, πὺν πνέει σὲ κάθε ζήτημα τὴς Τέχνης, καὶ
προτοῦ νὰ πάει σὸ Παρίσι. Εἶναι ἐπαναστατικὸ ἀ-
νάλογα μὲ κείνο πὺν πνέει, σὺν ἑνας λαὸς σκληρω-
μένος χουμιάει καὶ οἰχρῆται σὲ ἀγῶνα ἀπολευτερωτι-
κό. Ἐχει μέσα τὸν τὴν ἰσχυρὴν ἡσυχίαν καὶ τὸν ἐνθουσια-
σμὸν γαντατοῦ νάποινάξει ἀπὸ τὸ σβέρκο τὴς ἀννο-
αίδες μᾶς πνευματικῆς σκληρίας. Γιὰ τὸ Βάρναλη ὅ-
ν παρχει σκληριὰ θαρειά, πὺν πιέζει τὰ στήθια του καὶ
οἰχρῆται μπροστὰ σὶς μάτια του πικρὸ καὶ παχὺ σκοτά-
δι. Τὴ σκληριὰ αὐτὴ ζητάει νὰ τὴν τοακίσει καὶ νὰ
τὴν ἀφανίσει, γιὰ νὰ σκορπίσει ἐκεῖ, πὺν τυραννάει τὸ
μαῦρο σκοτάδι, τὸ φῶς τὴς ἀλήθειας, πὺν τὴν ὀχρεύει
ταὶ ἀποπνέει ἡ φαρμακερὴ ψευτιά. Τὴς ἐπαναστατικῆς
τοῦ ἰδέας τὴς ἐνλόγους μὲ νέες ἐπικουρίες πὺν ἔλαβε
κατὰ τὴς σπουδῆς τὸν σὸ Παρίσι, καὶ ἔτοι πὺν δυναμω-

μένος καὶ πὺν ἐπισημονικὰ καταγισμένος, σὸν ἀπε-
λευτερωτικὸν τὸν πόλεμο, ὅγῃκε ἀπὸ τὸ δῆμα τοῦ Ὁ-
μίλου καὶ ὄρχισε τὴν ἐπίθεσιν του. Κεῖνον πὺν τὸν πα-
ρακολούθησαν, δοκίμασαν τὴν ὁρμή του καὶ τὴν δέυ-
την τοῦ σπαθιοῦ του. Ὁρμὴ πὺν κρατιέται μὲ τὰ χα-
λινάκια τὴς σκέψης καὶ τὴς λογικῆς, γιὰ, δέυτην
σπαθιοῦ πὺν αἰσιάνεται πονώνιας πιά ἡ σάρκα τὴς
πνευματικῆς σκληριᾶς.

Ἀνάλογη πρὸς τὴν ἐντύπωση τῶν ἐπαναστατικῶν
τοῦ ἰδεῖν καὶ ἡ ἐντύπωση ἀπὸ τὴν προετοιμασία του
γιὰ τὴ διάλεξίν του, σὲ θέμα τόσο σοβαρὸ καὶ τόσο λε-
πτό, καὶ ἀντίθεση πρὸς τὴν πρόχειρη ἀντίκρουση πὺν
τόσο πρᾶγμα ἀνάλαβαν τὴν ἴδια ὥρα νὰν τοῦ κάνουν
πολλοί, κατὰ τὰλλα ἄξιοι καὶ ἱκανοί, μὰ ἀπαράσκευοι
γιὰ ἕνα τέτοιο θέμα.

Καλὸ θὰ εἶναι, σὲ τέτοιες σοβαρῆς συζητήσεις, νὰνα
βάλλεται ἡ ἀπάντησις καὶ ἐπίκρισις γι' ἄλλη μέρα, πὺν
οἱ ῥήτορες θὰ παρουσιάζονται παρασκευασμένοι καὶ
ἔχι ὅπως σὶς διάλεξιν τοῦ Βάρναλη, πὺν γεύοντας
ἀπὸ τὸ θέμα μίλησαν γιὰ σοσιαλισμὸν καὶ μπολσεβικι-
σμὸν, παρὰ γιὰ τὸ εκπαιδευτικὸ ζήτημα πὺν ἐροῖξε
μπροστὰ τοὺς ὁ Βάρναλης.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ

Η ΜΠΟΡΑ

Ἀντάρτσον τριγύρω τὰ θοῦνὰ
καὶ ὁ νοτιάς φανομαναίει μὲ λύσσα.
τὴ δέντρα — μαῦρα σκέληθρα — γυμνά,
σὰ σκιόχτρα δόγγουνε σὶν ἐρημιὰ
καὶ ἀπάνω τοὺς τὰ σὺνγερα σὺν πίσσα.

Ἡ μπόρα ἔξοπασε τώρα θαρειά,
τὰ πέλαγα ἡ φουρτοῦνα σονταράζει...
τοῦ κάκου ἀποζητάει τὴν στεριά,
μέσα σὶν ὁλοσκότεινη νυχτιά,
ὁ ναυτὴς ὁ μικρὸς καὶ ἀναστενάζει.

Κόρη ξανθή, νυφούλα, σὸ χωριό,
τὴ χάρις τοῖς μάρες καὶ τοῖς νύχτες...
πὺς νᾶειταν νὰ ξεφύγει τὸ θηριό,
νὰ γυρῶ καὶ πάλι σὶς Μαριώ...
ἄχ, ἄνθρωποι σκληροί, θαλασσοπνίχτες!

Βογγάει καὶ τοῖζει τὸ καρδιά σὰ θεριό...
ἀπ' τὸ γιαλὸ ἡ κόρη τ' ἀγναντεύει,
καὶ μαῦρο κύμα φτάνει σὸ χωριό,
πὺν λὲς καὶ μίλας καὶ ἔλεγε «Μαριώ»...
μὰ καὶ ἡ Μαριώ τὸ ναῦτη τὴς γινεῖται!

Ο ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ

Ζηλεύω σε, κορυδαλέ, πάρχίζεις τὸ τραγοῦδι.
ἀπὸ τὴ γῆ, καὶ ἐνώνουσαι ψηλὰ στοὺς οὐρανοὺς,
καὶ ἂν εἶσαι σὺ μικρόπουλο, σὺν ἕνα πεταλοῦδι,
ἔχεις καημὸν τραγούδι.
Καὶ μένα οἱ πόθοι μου τρανοί, φτερὰ χωρὶς ἐλπίδα,
γιὰ νὰ μ' ἐνώνουσαι δὲν μποροῦν ἀπὸ τὴ μαύρη γῆ,
καὶ τὸ τραγοῦδι μ' αἰτονο... κορυδαλέ μ', σὰ σ' εἶδα,
μοῦ πρέπ' εἶπα, σιγῇ.

Καὶ τοακίσα τὴ λύρα μου καὶ ἔξοπασε τὸ δοξάρι,
ἀφοῦ τοῦ κάκου πάσκισα γιὰ νὰ σὲ μιμηθῶ,
μὰ π' οὐτ' ἐνὸς κορυδαλοῦ δὲν ἔχω ἐγὼ τὴ χάρη,
πρὸς τί νὰ τραγουδῶ;...

ΤΥΜΦΗΡΗΣΤΟΣ